

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2024 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

2 Protokolant: prot. sąd. Angelika Kubiaczyk

4przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Arkadiusza Dzikowskiego

po rozpoznaniu w dniach 17 października 2023 r. i 18 stycznia 2024 r.

sprawy **B. M.**

oskarżonego z art. 244 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu

z dnia 8 maja 2023 r., sygn. akt II K 363/21

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków sądowych w postępowaniu odwoławczym w kwocie 20 zł i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 120 zł.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 748/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

o.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu z dnia 8 maja 2023 r., sygn. akt II K 363/21

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.	B. M.	Oskarżony był obecny na rozprawie apelacyjnej prowadzonej przed Sądem Okręgowym w Zielonej Górze w sprawie o sygn. akt VII Ka 772/20 bezpośrednio poprzedzającej wydanie i ogłoszenie wyroku, którym utrzymano w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Świebodzinie, VI Zamiejscowy Wydział Karny w Sulechowie z dnia 30 czerwca 2020 r., sygn. akt VI K 362/19. Wspomnianym wyrokiem Sądu Rejonowego w Świebodzinie, VI Zamiejscowy Wydział Karny w Sulechowie z dnia 30 czerwca 2020 r. orzeczono wobec B. M. m.in. środek karny roku zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.	Protokół rozprawy apelacyjnej z dnia 22 kwietnia 2021 r. w Sądzie Okręgowym w Zielonej Górze, w sprawie o sygn. VII Ka 772/20	k. 203-203v
2.	B. M.	W postępowaniu wykonawczym	Akta wykonawcze Kd 1184/20 do	-----

	<p>proszonym na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 6 listopada 2018 r. (sygn. akt II K 627/15) zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 29 września 2020 r. (sygn. akt IV Ka 88/19) spłata grzywny oraz kosztów sądowych nastąpiła po wszczęciu postępowania egzekucyjnego. Skazany nie zareagował na doręczone mu wezwanie do spłaty należności w ciągu 30 dni, co doprowadziło do skierowania sprawy do postępowania egzekucyjnego. B. M. dokonał jedynej wpłaty na poczet orzeczonej kary grzywny w dniu 23 maja 2023 r. (data zaksięgowania 24 maja 2023 r.), co zakończyło postępowanie wykonawcze. W aktach odnotowano poszczególne wpłaty wyegzekwowane od skazanego przez komornika, zaksięgowane bez uwag.</p>	<p>sprawy II K 627/15 Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim</p>
--	---	--

3.	B. M.	<p>B. M. w postępowaniu wykonawczym prowadzonym przez Sąd Rejonowy w Świebodzinie na podstawie wyroku z dnia 31 marca 2015 r., sygn. akt II K 94/15 po otrzymaniu wezwania do zapłaty grzywny w wysokości 5.000 zł oraz kosztów sądowych w kwocie 590 zł nie uiścił tych należności dobrowolnie, co doprowadziło do wydania w dniu 20 września 2017 r. postanowienia o zamianie grzywny na pracę społecznie użyteczną oraz umorzeniu kosztów sądowych. Wobec niewykonania orzeczonej kary zastępczej postanowieniem z dnia 8 lutego 2018 r. zarządzono wobec B. M. zastępczą karę pozbawienia wolności za nieuiszczoną grzywnę. B. M. nie stawił się do odbycia zastępczej kary pozbawienia wolności, lecz od dnia 16 lipca 2018 r. zaczął spłacać zaległą karę grzywny. Kolejne wpłaty skutkowały wydaniem postanowień o</p>	<p>Akta sprawy II K 94/15 Sądu Rejonowego w Świebodzinie</p>	-----
----	-------	---	--	-------

ograniczeniu zastępczej kary pozbawienia wolności. Ostatnia wpłata na poczet grzywny została uiszczona przez B. M. w dniu 20 września 2018 r. i w dniu 25 września 2018 r. Sąd Rejonowy w Świebodzinie uchylił postanowienie w przedmiocie zarządzenia wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności wobec B. M.. Zatarcie skazania z ww. wyroku nie było możliwe z uwagi na fakt, że nie było wówczas uiszczony świadczenie pieniężne orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w Świebodzinie z dnia 2 grudnia 2014 r., sygn. akt II K 551/14. Świadczenie to zostało wykonane w dniu 19 maja 2023 r. Wobec treści art. 107 § 6 kk oraz art. 108 kk zatarcie skazania z wyroku Sądu Rejonowego w Świebodzinie z dnia 31 marca 2015 r. było możliwe dopiero jednocześnie z zatarciem skazania z wyroku Sądu Rejonowego w

		Świebodzinie z dnia 2 grudnia 2014 r.		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.	B. M.	Oskarżony był obecny podczas ogłoszenia wyroku w dniu 22 kwietnia 2021 r. przez Sąd Okręgowy w Zielonej Górze.	Protokół rozprawy apelacyjnej z dnia 22 kwietnia 2021 r. prowadzonej przez Sąd Okręgowy w Zielonej Górze	k. 203-203v
2.	B. M.	Oskarżony dobrowolnie spłacił wszystkie należności wynikające z wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 6 listopada 2018 r. zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 29 września 2020 r. i to przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego. Sąd wykonawczy dokonał błędnego zaliczenia wpłat dokonywanych przez B. M..	Akta wykonawcze Kd 1884/20	-----
3.	B. M.	Nastąpiło zatarcie skazania z wyroku Sądu Rejonowego w Świebodzinie z dnia	Akta sprawy II K 94/15 prowadzonej przed Sądem	-----

		31 marca 2015 r., sygn. akt II K 94/15.	Rejonowym Świebodzinie	w	
--	--	--	---------------------------	---	--

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu
1.	Protokół rozprawy apelacyjnej z dnia 22 kwietnia 2021 r. przed Sądem Okręgowym w Zielonej Górze	Dokument pochodzi od upoważnionego organu i brak podstaw by podważać wynikające z niego okoliczności. Treść dokumentu nie pozwalała jednak na jednoznaczne ustalenie czy B. M. był obecny na ogłoszeniu wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 22 kwietnia 2021 r., choć niewątpliwe podsądny uczestniczył w rozprawie apelacyjnej. Należało więc zgodzić z obrońcą oskarżonego, że obecność B. M. przy ogłaszaniu omawianego wyroku nie jest potwierdzona. Tym niemniej oskarżony musiał mieć pełną świadomość, że w dniu 22 kwietnia 2021 r. zostanie wydany wyrok rozstrzygający zasadność wniesionego przez niego środka odwoławczego od wyroku Sądu Rejonowego w Świebodzinie, VI Zamiejscowy Wydział Karny w Sulechowie z dnia 30 czerwca 2020 r., sygn. akt VI K 362/19. W związku z tym, jeśli nie był przy ogłoszeniu wyroku powinien podjąć działania by uzyskać informacje o jego treści, a w szczególności odnośnie środka karnego roku zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Zasłanianie się brakiem wiedzy o treści rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

		i braku świadomości co do obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów nie było zatem skuteczną taktyką obronną.
2.	Akta wykonawcze Kd 1884/20	Akta wymienionych postępowań zostały w całości sporządzone przez upoważnione organy. Zawierały one szczegółowe informacje o przebiegu prowadzonych wobec B. M. postępowań wykonawczych na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Świebodzinie z dnia 31 marca 2015 r., sygn. akt II K 94/15 oraz wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 6 listopada 2018 r., sygn. akt II K 627/15. Brak podstaw by podważać wynikające z nich okoliczności, które przeczyły stanowisku obrony o dobrowolnym spłaceniu należności wynikających z w/w orzeczeń i nie potwierdzały błędnego zaliczenia wpłat przez B. M. w postępowaniu wykonawczym do wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 6 listopada 2018 r. Ponadto nietrafione okazało się stanowisko obrońcy oskarżonego o zatarciu skazania z wyroku Sądu Rejonowego w Świebodzinie z dnia 31 marca 2015 r., sygn. akt II K 94/15, co zostanie szerzej omówione w dalszej części uzasadnienia.
3.	Akta sprawy II K 94/15 prowadzonej przed Sądem Rejonowym w Świebodzinie	

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę całości materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności poprzez uznanie, że B. M. był świadomy obowiązywania wobec jego osoby zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, podczas gdy informacji takiej nie miały nawet organy wykonujące przedmiotowy zakaz, jak i organy administracyjne.</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na jednostronnym przyjęciu, że oskarżony popełnił zarzucany mu czyn w sposób umyślny, podczas gdy wątpliwości co do tego kiedy rozpoczął się okres obowiązywania zakazu orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Świebodzinie, VI Zamiejscowy Wydział Karny w Sulechowie z dnia 30 czerwca 2020 r. miał zarówno sam oskarżony, jak i organ wykonujący zakaz, który zwrócił się z zapytaniem o okres obowiązywania wydanego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych do Sądu Rejonowego w Świebodzinie, VI Wydział Karny w Sulechowie, dodatkowo organy administracyjne dopiero na skutek niniejszego postępowania skierowały do</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	oskarżonego informację o terminie zwrotu prawa jazdy.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Sąd Okręgowy zdecydował o łącznym rozpoznaniu tych dwóch zarzutów z różnych kategorii z uwagi na ich ścisłe wzajemne powiązanie.</p> <p>Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła żadnych uchybień w zakresie oceny dowodów, na które powoływał się w apelacji obrońca oskarżonego. Sąd Rejonowy poddał rzetelnej ocenie wszystkie zgromadzone w tej sprawie dowody, zestawiał ich treść ze sobą i nadał przymiot wiarygodności jedynie tym z nich (bądź ich częściom), które w świetle dyrektyw z art. 7 kpk, tj. zasad logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego na to zasługiwały. Znamiennym jest, że skarżący, który zmierza do podważenia zasadności rozstrzygnięcia poprzez zakwestionowanie oceny dowodów stanowiących jego podstawę, nie może ograniczyć się do prostego jej zanegowania i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności winny być obdarzone wyłącznie dowody korzystne, czy też niekorzystne dla oskarżonego. Obowiązkiem skarżącego jest wykazanie „jakich konkretnie uchybień dopuścił się sąd meriti w kontekście zasad wiedzy – w szczególności logicznego rozumowania – oraz doświadczenia życiowego, oceniając zebrany materiał dowodowy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z</p>		

dnia 21 grudnia 2022 r., sygn. akt II AKa 221/22, Lex nr 3478004).

Tymczasem apelujący negując ocenę dowodów w kształcie dokonanym przez Sąd Rejonowy nie wskazał na naruszenie przez ten organ konkretnych zasad wiedzy, logicznego rozumowania, czy doświadczenia życiowego. Skarżący ograniczył się do przekonywania, że za wiarygodne winny zostać uznane wyjaśnienia oskarżonego, który twierdził, iż w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu nie był świadomy obowiązywania wobec niego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Dla podbudowania tych twierdzeń obrońca zgłosił w postępowaniu apelacyjnym wniosek o przeprowadzenie dowodu z protokołu rozprawy apelacyjnej z dnia 22 kwietnia 2021 r. przed Sądem Okręgowym w Zielonej Górze celem wykazania, że B. M. nie był obecny przy ogłoszeniu wyroku. Sąd odwoławczy uwzględnił opisany wniosek dowodowy i uzyskał protokół rozprawy apelacyjnej z dnia 22 kwietnia 2021 r. Po analizie treści tego dokumentu organ II instancji doszedł do wniosku, iż nie sposób na jego podstawie w sposób niebudzący wątpliwości ustalić, czy B. M. był obecny przy ogłoszeniu wyroku z dnia 22 kwietnia 2021 r. przez Sąd Okręgowy w Zielonej Górze, czy też nie. Niemniej jednak nie oznacza to jak wnosił apelujący, że oskarżony w dniu popełnienia zarzucanego mu przestępstwa nie był świadomy obowiązywania wobec niego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Świebodzinie, VI Zamiejscowy Wydział Karny w Sulechowie z dnia 30 czerwca 2020 r., sygn. akt VI K 362/19, utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego

w Zielonej Górze z dnia 22 kwietnia 2021 r., sygn. akt VII Ka 772/20. Z okoliczności sprawy wynika bowiem, że B. M. miał wiedzę o rozprawie apelacyjnej i przez to także musiał mieć świadomość, że Sąd Okręgowy w Zielonej Górze orzeknie tego dnia o zasadności wniesionego w jego sprawie środka odwoławczego. Jeżeli więc nie brał on udziału w ogłoszeniu wyroku, powinien następnie podjąć działania by uzyskać wiedzę o wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze, gdyż to orzeczenie było bardzo istotne z punktu widzenia obowiązywania orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Świebodzinie w sprawie VI K 362/19 środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku. Jeżeli natomiast oskarżony nie uczynił nic by dowiedzieć się o treści orzeczenia Sądu Okręgowego w Zielonej Górze, nie mógł następnie zasłaniać się niewiedzą i budować tezy o nieświadomości co do obowiązywania tego środka karnego od dnia 22 kwietnia 2021 r. Zdaniem Sądu Okręgowego zakładając nawet brak obecności B. M. przy ogłoszeniu wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze nie byłaby to okoliczność wyłączająca umyślność działania w dniu 10 lipca 2021 r. przy popełnieniu zarzucanego mu przestępstwa z art. 244 kk. W takim wypadku należało uznać, że nie działał on z zamiarem bezpośrednim, lecz ewentualnym, gdyż wówczas B. M. przynajmniej godził się na popełnienia przestępstwa, którego możliwość popełnienia powinien i mógł przewidzieć skoro zaniechał uzyskania informacji o treści wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 22 kwietnia 2021 r., który miał rozstrzygnąć czy orzeczony wobec niego

nieprawomocny zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych został utrzymany, czy też nie. Co przy tym godne znaczenia, skarżący nie przedstawił żadnych zasadnych okoliczności, z których wynikałoby, że oskarżony mógłby mieć wątpliwości co do obowiązywania wspomnianego zakazu w dniu 10 lipca 2021 r.

Sąd odwoławczy nie zgodził się też z obrońcą oskarżonego B. M. w temacie wątpliwości organu administracji publicznej – Starosty (...) odnośnie daty początkowej, od której należy liczyć okres wykonania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Zdaniem apelującego okoliczność ta potwierdzała, że oskarżony B. M. w chwili popełnienia zarzucanego mu przestępstwa nie miał świadomości obowiązywania go zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Było to jednak chybione działanie, gdyż postępowanie administracyjne o cofnięcie uprawnień do kierowania pojazdami prowadzone w oparciu o przepis art. 103 ust. 1 pkt 4 Ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami ma inny charakter niż postępowanie karne dotyczące środków karnych. Postępowanie administracyjne jest o tyle związane z postępowaniem karnym, że prawomocne orzeczenie wobec danej osoby zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jest asumptem do wszczęcia z urzędu przez organ administracji publicznej postępowania administracyjnego o cofnięcie uprawnień do kierowania pojazdami. Niemniej jednak przebieg postępowania administracyjnego nie ma żadnego wpływu na okres obowiązywania środka karnego w postaci

zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Warto jeszcze dodać, że wspomniane wątpliwości Starosty (...) odnośnie daty początkowej, od której należy liczyć okres wykonywania omawianego środka karnego wyniknęły z uchylecia art. 43 § 3 kk, co nastąpiło z dniem 5 grudnia 2020 r. na mocy art. 3 ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw z dnia 14 sierpnia 2020 r. (Dz. U. z 2020 r., poz. 1517). W myśl uchylonego art. 43 § 3 kk, do chwili wykonania obowiązku zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów nie biegł okres, na który orzeczono zakaz. Uchylenie tego przepisu było następstwem generalnej automatyzacji systemu umożliwiającego weryfikację danych o kierującym pojazdem w centralnej ewidencji kierowców. Poprzednio, okres wykonywania orzeczonego przez sąd środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych rozpoczął się od dnia fizycznego zwrotu dokumentu prawa jazdy przez osobę skazaną. Natomiast niezmiennie, aktualnie jak i w uprzednio obowiązującym stanie prawnym orzeczony środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych obowiązywał od dnia prawomocnego jego orzeczenia, a jedynie okres jego wykonywania mógł być wydłużony z uwagi na uchylanie się osoby skazanej przed zwróceniem organowi administracji publicznej dokumentu prawa jazdy. Do dnia 5 grudnia 2020 r. okres obowiązywania zakazu i okres wykonywania zakazu mogły więc być różne, co nie ma już miejsca od dnia 5 grudnia 2020 r., ponieważ obecnie zarówno okres obowiązywania, jak i okres wykonywania zakazu prowadzenia pojazdów bieżą od

dnia uprawomocnienia się wyroku, którym ten środek karny został orzeczony. Uchylenie przytoczonego przepisu art. 43 § 3 kk powodowało pewne problemy w samodzielnym ustalaniu przez organy administracji publicznej początkowej daty, od której należało liczyć okres wykonywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, co faktycznie obrazują przedłożone przez oskarżonego dokumenty z prowadzonego wobec niego postępowania administracyjnego w przedmiocie cofnięcia uprawnień do kierowania pojazdami. Niemniej jednak wątpliwości jakie miał organ administracji publicznej w ustaleniu początkowej daty okresu wykonywania zakazu prowadzenia pojazdów nie oznaczały, że oskarżony miał podstawy wątpić w obowiązujący go środek karny, zwłaszcza że w sprawie o sygn. VI K 362/19 takiego obowiązku w trybie art. 43 § 3 kk na oskarżonego w wyroku nie nakładano (w tamtym czasie oskarżony nie miał wydanego prawa jazdy). Chybiona okazała się też podniesiona w apelacji kwestia przywrócenia B. M. uprawnień do kierowania pojazdami w dniu 14 września 2020 r. W tym czasie nie był przecież jeszcze orzeczony prawomocnie środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, gdyż sprawa prowadzona przez Sąd Rejonowy w Świebodzinie, Zamiejscowy VI Wydział Karny w Sulechowie, sygn. akt VI K 362/19 była w toku, a więc na dzień 14 września 2020 r. nie było przeszkód dla wydania decyzji o przywróceniu uprawnień do kierowania pojazdami. Te okoliczności wskazywały jedynie na brak podstaw do przyjęcia kumulatywnej kwalifikacji prawnej z art. 180a kk i w tej

sprawie słusznie nie było to objęte prokuratorskim zarzutem. Posiadanie przez oskarżonego dokumentu prawa jazdy nie oznaczało zatem w żadnym razie, że w dniu 10 lipca 2021 r. mógł on kierować samochodem osobowym. Przeszkodą był obowiązujący B. M. od dnia 22 kwietnia 2021 r. środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 roku orzeczony wyrokiem Sądu Rejonowego w Świebodzinie, Zamiejskowy VI Wydział Karny w Sulechowie z dnia 30 czerwca 2020 r., utrzymany w mocy wyrokiem Sadu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 22 kwietnia 2021 r. Jak już rozstrzygnięto powyżej oskarżony przynajmniej przewidywał, że obowiązuje go już zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych i tym samym, decydując się na kierowanie samochodem w dniu 10 lipca 2021 r. godził się na popełnienie czynu zabronionego.

Wniosek

Uchylenie i umorzenie postępowania wobec B. M. z uwagi na fakt, iż brak jest obiektywnych przesłanek świadczących o tym, że sprawca chciał popełnić chociażby z zamiarem ewentualnym zarzucany mu czyn zabroniony.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na bezzasadność omówionych w tym miejscu zarzutów. Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodów była prawidłowa i zgodna z

dyrektywami wynikającymi z art. 7 kpk. Przeciwnie stanowisko obrońcy oskarżonego w tej kwestii zostało odrzucone przez organ odwoławczy jako nietrafione. Ustalenia faktyczne poczynione przez organ meriti też były prawidłowe, poza kategorię stwierdzenia o działaniu oskarżonego z zamiarem bezpośrednim. Przeprowadzone w instancji odwoławczej uzupełniające postępowanie dowodowe doprowadziło do uznania, że wobec wątpliwości co do obecności B. M. przy ogłaszaniu wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze możliwe było przypisanie mu działania co najmniej z zamiarem ewentualnym przy popełnieniu przypisanego mu przestępstwa z art. 244 kk. Pomimo zastrzeżenia co do tego elementu strony podmiotowej w ustalonej przez Sąd I instancji postaci umyślności, wyrok skazujący był słuszny.

Lp.	Zarzut	
3.2.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że oskarżony jest osobą kilkakrotnie uprzednio karaną za przestępstwa umyślne, w tym za przestępstwa podobne z art. 244 kk i uznanie oskarżonego za recydywistę. Dodatkowo Sąd I instancji wskazał, że B. M. był już karany na karę pozbawienia wolności, podczas gdy skazania:</p> <ul style="list-style-type: none"> - z dnia 2 grudnia 2014 r. przez Sąd Rejonowy w Świebodzinie w sprawie o sygn. akt II K 551/14, - z dnia 31 marca 2015 r. przez Sąd Rejonowy w Świebodzinie w sprawie o sygn. akt II K 94/15, 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>- z dnia 13 sierpnia 2015 r. przez Sąd Rejonowy w Świebodzinie w sprawie o sygn. akt II K 209/15,</p> <p>podlegają zatarciu z mocy prawa, co znamienne na karcie 42 akt niniejszej sprawy widnieje o tym informacja uzyskana z Sądu Rejonowego w Świebodzinie.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Okręgowy przeprowadził w instancji odwoławczej uzupełniające postępowanie dowodowe celem ustalenia kwestii zatarcia z mocy prawa skazań wymienionych w rozstrzyganym zarzucie. Zapoznano się zatem z aktami wykonawczymi do sprawy II K 94/15 Sądu Rejonowego w Świebodzinie oraz z aktami wykonawczymi Kd 1884/20 do wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 6 listopada 2018 r. o sygn. II K 627/15, a także ze szczegółowymi danymi z Krajowego Rejestru Karnego (karty karnej) dotyczącymi oskarżonego B. M.. Analiza tych wszystkich dokumentów doprowadziła do stwierdzenia, że zarzut obrońcy oskarżonego nie był uzasadniony. Konieczne jest w tym miejscu przypomnienie zasad instytucji zatarcia skazania określonych przez ustawodawcę w art. 108 kk, dotyczących sytuacji gdy sprawca został skazany za dwa lub więcej przestępstw niepozostających w zbiegu. Zatarcie skazania wówczas nastąpić może tylko jednocześnie w stosunku do wszystkich tych skazań. Muszą zatem zostać spełnione warunki do zatarcia każdego z nich, a czas do zatarcia wszystkich skazań kończy się z</p>		

upływem najpóźniej występującego okresu dotyczącego któregokolwiek z tych skazań. Przy czym nakaz równoczesnego zatarcia wszystkich skazań odnosi się również do kary pozbawienia wolności orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2020 r., sygn. akt II KK 81/20, Lex nr 3224780; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2019 r., sygn. akt III KK 696/18, Lex nr 3584475). Istotne jest przy tym, że zgodnie z art. 107 § 6 kk, jeżeli orzeczono środek karny, przepadek lub środek kompensacyjny, zatarcie skazania nie może nastąpić przed jego wykonaniem, darowaniem albo przedawnieniem jego wykonania. W świetle powyższego należało zwrócić szczególną uwagę na fakt, że pierwszym chronologicznie wyrokiem skazującym – wyrokiem Sądu Rejonowego w Świebodzinie z dnia 2 grudnia 2014 r. orzeczono wobec B. M. m.in. świadczenie pieniężne w kwocie 1.000 zł, o którym apelujący nie wspomina ani słowem. Tymczasem oskarżony wykonał ten środek karny dopiero w dniu 19 maja 2019 r., co wynika wprost z karty karnej B. M.. Jest to bardzo istotna okoliczność, ponieważ pomimo zapłacenia przez oskarżonego grzywny orzeczonej tym wyrokiem i wykonania orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów zatarcie skazania z tego wyroku nie było możliwe przed wykonaniem środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego. Omówiona okoliczność miała także wpływ na możliwość zatarcia skazań z pozostałych wyroków wydanych wobec B. M.. Jak już wyżej wspomniano, zatarcie skazań za dwa lub więcej nie pozostających w zbiegu

przestępstw jest dopuszczalne tylko jednocześnie. Skoro zatem nie było podstaw do zatarcia skazania wynikającego z wyroku Sądu Rejonowego w Świebodzinie z dnia 2 grudnia 2014 r., sygn. akt II K 551/14 do dnia 19 maja 2019 r., to nie mogły przed tą datą ulec zatarciu inne skazania B. M.. Nie miała przy tym mocy wiążącej odpowiedź z Sądu Rejonowego w Świebodzinie z dnia 3 września 2021 r. skierowana do Komendy Powiatowej Policji w N. o braku możliwości nadesłania wyroku w sprawie II K 209/15 z uwagi na zatarcie skazania z mocy prawa. Analiza historii skazań B. M. przez organ orzekający w niniejszej sprawie prowadziła bowiem do zupełnie odmiennych wniosków. W świetle powyższego poprawne było ustalenie Sądu Rejonowego, że oskarżony po raz kolejny dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 244 kk i był w przeszłości wielokrotnie skazywany wyrokami sądów karnych. Ustalenia te są zgodne z kartą karną B. M., która wbrew subiektywnym zapatrywaniom obrońcy oskarżonego, zawierała poprawne informacje o dotychczasowej karalności tego podsądnego.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego orzeczenia poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 5 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres 2 lat tytułem próby lub karę ograniczenia wolności oraz orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Brak podstaw do uwzględnienia któregokolwiek z powyższych wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy odnośnie uprzednich skazań B. M. były prawidłowe i w całości oparte na miarodajnych i wiarygodnych dowodach. Przeciwnie stanowisko obrony kreujące tezę o zatarciu znacznej części skazań oskarżonego okazało się chybione. W świetle powyższych ustaleń nie zasługiwał na uwzględnienie wniosek apelacji o wydanie w instancji odwoławczej wyroku reformatoryjnego poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 5 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres 2 lat tytułem próby. B. M. w czasie popełnienia przypisanego mu czynu był już skazany na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, co stało na przeszkodzie zastosowaniu w tej sprawie środka probacyjnego, o którym mowa w art. 69 § 1 kk. Warto wyjaśnić, że określony w art. 69 § 1 kk warunek obejmuje zarówno skazanie na karę bezwzględnego pozbawienia wolności, jak i na karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2023 r., sygn. akt IV KK 491/22, Lex nr 3512678). Sąd Okręgowy nie widział także podstaw do złagodzenia kary poprzez wymierzenie kary wolnościowej w postaci ograniczenia wolności ani do zmiany okresu obowiązywania środka karnego w postaci</p>	

zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Powody takiego stanowiska zostaną omówione poniżej.		
Lp.	Zarzut	
3.3.	<p>Rażąca niewspółmierność kary poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary 5 miesięcy bezwzględnie pozbawienia wolności, podczas gdy uznać należy, że oskarżony nie był uprzednio skazany na karę pozbawienia wolności, dodatkowo skazany w trakcie trwania postępowania w sprawie o sygn. akt VII Ka 772/20 zakończonym wydaniem orzeczenia ustanawiającego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zdobył uprawnienia i posiadał fizyczny dokument prawa jazdy.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Tytułem wprowadzenia: rażąca niewspółmierność kary, uzasadniająca uwzględnienie zarzutu z art. 438 pkt 4 kpk, występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza <u>znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną)</u>. Tak orzeczona kara może być wynikiem bądź to nie dostrzeżenia występującej in concreto okoliczności istotnej</p>		

z punktu widzenia dyrektywy wymiaru kary z art. 53 kk i nast. lub też nie nadania im adekwatnej wagi. Oceniając współmierność kary w relacji do dyrektyw i okoliczności wyznaczających jej wymiar, nie wolno zapominać, że art. 53 § 1 kk pozostawia wymiar kary sędziowskiemu uznaniu, nakazując, aby mieściła się ona w granicach przewidzianych przez ustawę. Przy ocenie kary przez pryzmat jej rażącej niewspółmierności nie można zatem nie uwzględnić granic, w jakich kara za dane przestępstwo może być orzeczona i w jakich niejako "proporcjach" pozostaje kara orzeczona względem granic pozostawionych sędziowskiemu uznaniu. W konsekwencji miarą surowości kary polegającej na pozbawieniu wolności, nie może być jedynie ilościowe oznaczenie czasu pozbawienia wolności ale stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej za dane przestępstwo, także z uwzględnieniem występujących w danym postępowaniu, zwykle niepowtarzalnych w danym układzie, okoliczności uzasadniających wymiar orzeczonej kary (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27 maja 2022 r., sygn. akt II AKa 489/21, Legalis nr 2714830).

Mając na względzie powyższe wskazania co do współmierności kary, Sąd Okręgowy uznał, że skarżący nie wykazał by wymierzona oskarżonemu kara 5 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 244 kk była rażąco surowa w stosunku do wagi i okoliczności osądzanego czynu. Sąd Rejonowy rozważając nad wymiarem kary wziął pod uwagę wszystkie występujące w kontrolowanej sprawie okoliczności

obciążające oraz łagodzące, przy czym zdecydowanie więcej było okoliczności niekorzystnych dla B. M., co musiało znaleźć odzwierciedlenie w odpowiednio dolegliwym wymiarze kary. Niewątpliwie, dotychczasowa kilkukrotna uprzednia karalność oskarżonego nie sprzyjała aby wyrok był pobłażliwy. Również okoliczności przedmiotowe popełnionego występku nie działały na korzyść sprawcy, gdyż jego zachowanie nie znajdowało żadnego usprawiedliwienia. Zauważyć należy, że apelujący wytykając organowi meriti niewspółmierność orzeczonej kary bazował na okolicznościach, które nie znalazły potwierdzenia w tym postępowaniu. Omawiany zarzut był więc w istocie pozbawiony odpowiedniego uzasadnienia i sprowadzał się jedynie do polemiki ze słusznym stanowiskiem Sądu Rejonowego co do wymiary kary. Oceniając współmierność orzeczonej kary należało też mieć na względzie ustawowe granice kary ustanowione w kodeksie karnym. Przestępstwo z art. 244 kk zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. W świetle tak określonej sankcji wymierzenie oskarżonemu kary 5 miesięcy pozbawienia wolności nie mogło zostać poczytane jako nadmierna dolegliwość. Z uprzednich skazań wynika, że podsądny lekceważąco traktuje porządek prawny, kary łagodniejszego rodzaju, jak grzywna czy zastępcza kara ograniczenia wolności nie były skuteczne i nie powstrzymały go od kolejnego przestępstwa. Dlatego też tylko kara pozbawienia wolności, ale krótkoterminowa, ma szansę przynieść oczekiwane efekty prewencyjno-wychowawcze. Sąd Okręgowy uznał zatem, że

cele kary nie zostaną spełnione gdyby poprzestać na karze grzywny albo karze ograniczenia wolności, orzekanych poprzez art. 37a § 1 kk.

Sąd Okręgowy nie miał przy tym żadnych zastrzeżeń do decyzji o okresie obowiązywania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. B. M. lekcewał uprzednio orzekane wobec niego środki karne, czego najlepszym przykładem jest niniejsza sprawa. Nie wystąpiły żadne okoliczności przemawiające za skróceniem okresu obowiązywania orzeczonego środka karnego. Oznaczony w zaskarżonym wyroku okres obowiązywania środka karnego jest odpowiedni także ze względu na dotychczasową, bardzo długą listę wykroczeń drogowych oskarżonego, która pokazuje, że jest on niezdyscyplinowaną kierowcą. To wszystko tylko potwierdza konieczność wykluczenia go jako zmotoryzowanego kierowcy z ruchu drogowego na dłuższy okres niż ustawowe minimum roku, aby unaocznić podsądnemu konieczność bezwzględnego respektowania orzeczeń sądów karnych.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego orzeczenia poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 5 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres 2 lat tytułem próby lub karę ograniczenia wolności oraz orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Brak podstaw aby uwzględnić którykolwiek z tych alternatywnych wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Kara zasadnicza oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat orzeczone przez Sąd Rejonowy w kontrolowanej sprawie były współmierne do wagi czynu przypisanego B. M.. Przeciwnie stanowisko obrońcy oskarżonego nie spotkało się z aprobatą organu odwoławczego. Nie było zatem żadnych powodów dla dokonywania w II instancji ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia o karze i środku karnym.</p>	

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	

Powodem utrzymania wyroku w mocy w całości była niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego B. M., jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia	
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	<p>Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego ma on obowiązek ponieść koszty procesu. Jeżeli środek odwoławczy pochodzi wyłącznie od oskarżyciela publicznego – koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa. Koszty te zgodnie z art. 616 § 1 kpk obejmują: koszty sądowe na które składają się wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty.</p> <p>Mając na względzie powyżej przytoczone normy prawne, Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł (tj. ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism, co wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.). Ponadto w oparciu o regulacje art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Sąd odwoławczy wymierzył podsądnemu opłatę za II instancję w kwocie 120 zł.</p>

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak